

[Hoff.]

lige Arbejder holdt ved Fremsættelsen af det Thyborøn-Forslag, som blev fremlagt for Rigsdagen i 1942—43 — en Forskel, som helt og holdent er i den nuværende højtærede Ministers Favør. For medens den daværende Minister blot var interesseret i at finde en Løsning, som paa saa billig og effektiv Maade som muligt kunde skabe endelig Afslutning paa alle de direkte Kanalproblemer, det vil sige paa Kystnedbrydningen, paa Tilsandingen i Nissum Bredning og paa Limfjordsoversvømmelserne, men uden at tage noget Hensyn til de langt vigtigere indirekte og menneskelige Problemer saasom Thyborønkanalens Betydning som Fiskerihavn og Nødhavn og Hensynet til Befolkningen, der bor paa og omkring Tangerne, saa bærer den nuværende højtærede Ministers Fremsættelsestale et ganske tydeligt Præg af, at det ikke i første Linie er Statens Opgave at søge den billigste og enkleste Løsning, men at Staten først og fremmest maa søge den Løsning, som i videst muligt Omfang imødekommer alle de menneskelige Hensyn, der er at tage i denne Sag. Det har øjensynligt været den højtærede Minister magtpaaliggende at sørge for, at der her blev skabt en Løsning, som naturligvis maatte være teknisk forsvarlig, men som først og fremmest søgte at imødekomme de mest vidtgaaende Hensyn til Fiskerbefolkningen, til det omfattende Fiskeri, som ganske vist bruger Thyborøn Havn som Basis, men som er hjemmehørende andetsteds, til den søfarende Stand, for hvem Tilstedeværelsen af en Nødhavn midt paa denne lange og ellers absolut utilgængelige Kyst er af vital Betydning, og endelig til den Landbrugsbefolkning, som dyrker og driver de lavtliggende Jorder eller Engstrækninger langs Limfjorden. En saadan Løsning har den højtærede Minister ment at finde i det Forslag, som den af Ministeriet for offentlige Arbejder under 16. April 1937 nedsatte Kommission i sin Betænkning har fremsat som Forslag Nr. II.

Idet vi foreløbig ser paa de af denne Kommission udarbejdede Forslag, er der ingen som helst Tvivl om, at dette Forslag II saa afgjort er det, der paa den bedste Maade imødekommer samtlige ovenfor nævnte Krav. Og dersom man kan gaa ud fra, at

Kommissionsarbejdet har været saa omfattende, at Betænkningen omfatter alle forekommende mulige Løsninger, er det hævet over enhver Tvivl, at det Forslag, som her er forelagt det høje Ting, er det menneskeligt set mest fuldkomne, som kan stilles, medens det Forslag, som vi i 1942 og 1943 havde til Behandling her i Tinget, var det brutaleste og det, som i mindst mulig Grad søgte at tilgodese den implicerede Befolknings Krav, Fiskernes og de søfarendes.

I Forbindelse med Forslaget om den fuldstændige Lukning blev der ganske vist dengang fremsat Forslag om en ny Vandvej fra Limfjorden til Havet, det vil sige til Skagerak, ikke til Vesterhavet, nemlig den ogsaa denne Gang omtalte Kanal fra Thisted Bredning ved Lønnerup Fjord til Hanstholm Havn. Personlig er jeg mest tilbøjelig til at betragte dette sidste Forslag, der af Kommissionen betegnes som Forslag A, som noget i Retning af en Narresut, hvis Hovedformaal har været at faa de Kræfter, som var interesseret i at beholde Skibsfartsforbindelsen mellem Limfjorden og Vesterhavet, til at gaa med til en total Lukning ved Thyborøn. Jeg har nemlig hele Tiden tvivlet meget stærkt paa, at denne Kanal, som kun blev lovet i meget vage Vendinger, nogen Sinde vilde komme til Udførelse. Det har naturligvis været et særdeles interessant Stykke Arbejde for en Ingeniør at projektere denne Kanal, men det er svært at forestille sig, at noget fornuftigt Menneske for Alvor kunde tænke sig den udført. Og har nogen virkelig tænkt sig den udført, maa den uden Tvivl ses som en Støtteaktion til Fordel for Hanstholm Havn, som jeg for øvrigt skal komme tilbage til om lidt.

Hvis vi altsaa forudsætter, at der ikke findes andre brugbare Muligheder end de Muligheder, der er indeholdt i Kommissionsforslaget, er det ganske utvivlsomt, at den højtærede Minister her har stillet Rigsdagen over for det bedst mulige Forslag, et Forslag; som der i saa Fald maa være al mulig Grund for Rigsdagen til at slutte enstemmigt op bag. Det eneste, som kan kaste en Smule Tvivl i ens Sind, naar man studerer den udførlige og fremragende Redegørelse, som ledsagede Fremsættelsen af dette Forslag, er de Bemærkninger i Talen, som gjaldt.